

Toimittajastipendi, UC Berkeley Graduate School of Journalism 2013–2014 Loppuraportti, Maija Koski

Opiskelin lukuvuoden 2013–2014 visiting scholarina UC Berkeleyyn Graduate School of Journalismissa eli J-Schoolissa. Virallisesti visiting scholarit voivat osallistua koulun kursseille vain kuunteluoppilaina, mutta itse suoritin vuoden aikana suurimman osan kymmenestä kurssista kokonaan harjoitus- ja lopputöineen kuten tutkinto-opiskelijatkin. Vaikka koulun hallintohenkilökunta teki pitkin vuotta selväksi, ettei visiting scholarsilla ole samanlaisia oikeuksia ja mahdollisuuksia kuin tutkinto-opiskelijoilla, käytännössä sain kurssien ohjaajilta ihan yhtä henkilökohtaista ohjausta kuin muutkin opiskelijat.

Visiting scholarina vuoden anti riippuikin ihan itsestä. Yksi kollegani osallistui koko vuoden aikana vain neljälle kurssille ja pelkästään kuunteluoppilana. Moni kurssin ohjaaja olikin alkuun hämmästynyt siitä, että halusin tehdä kurssit kokonaan, vaikken saisi niistä virallista tutkintomerkintää. Varsinkaan uuden median kursseista ei olisi kuitenkaan jäänyt mitään käteen ilman täysipainoista osallistumista ja harjoitustöiden tekemistä.

Aloitin syksyn viikon mittaisella *Multimedia Bootcampilla*, jossa otettiin vauhdilla haltuun kaikkia niitä välineitä, joita uuden median kursseilla vuoden aikana tarvittaisiin videokuvauksesta editointiin ja erilaisiin multimediatyökaluihin. Viikon verran kellon ympäri pelkkää uutta ja hyvin teknistä asiaa oli rankka mutta aivan oleellinen johdanto vuoteen. Siitä selvittyäni en epäröinyt enää yhdellekään kiinnostavalle kurssille osallistumista.

Syksyllä toteutin pitkäaikaisen haaveeni ja opiskelin valokuvausta **Ken Lightin** *News Photography* -kurssilla. Ken opetti vähemmän tekniikkaa mutta sitäkin enemmän opin jokaviikkoisista kuvaustehtävistä, jotka vaihtelivat urheilukuvauksesta San Franciscon jokavuotiseen Folsom Street Affair – nahkakarnevaaleihin. Vietinkin syksystä ison osan kameran kanssa ympäri Bay Areaa.

Samaan aikaan osallistuin palkitun multimediajournalistin **Richard Koci Hernandezin** *Introduction to Visual Journalism* -kurssille, jossa opiskeltiin sekä valokuvausta että erityisesti videokuvausta ja -editointia. Voin liioittelematta sanoa, etten ole keneltäkään elämässäni oppinut enempää näin lyhyessä ajassa. Uuden median apulaisprofessori Hernandez on uskomattoman inspiroiva opettaja, joka paneutui sekä teknisiin yksityiskohtiin että tarinankerrontaan.

Koci pitäisi ehdottomasti saada vierailemaan Suomeen, mutta sitä odotellessa suosittelun tutustumaan hänen töihinsä, linkkikirjastoonsa ja avoimiin kursseihinsa netissä. Jatkoin Kocin opissa myös kevään *Advanced Visual Journalism* -kurssilla, ja jään muistelemaan näitä opintoja parhaina koko vuonna.

Syksyllä opiskelin myös koodausta (HTML, CSS) ja verkkosivujen suunnittelua **Jeremy Ruen** ja **Paul Grabowiczin** *Web Skills* -kurssilla. Toinen, itselleni uusi maailma löytyi **Alan D. Mutterin** kurssilta *How Technology, Consumer Behavior and Money Are Going to Change Everything in Journalism*, jolla pohdimme

journalismin taloudellista tulevaisuutta. Alanin kurssi oli ehkä ainut vuoden aikana, joka lipsahti välillä liikaa ohjaajan yksipuoliseksi monologiksi. (Kuinka nopeasti täällä tottuikaan aktiiviseen pienryhmäkeskusteluun ja hands on – tekemiseen!) Kurssilla kävi kuitenkin mainioita vierailijoita, ja kävimme tutustumassa moniin yrityksiin Googlesta CNETiin. Kurssin ehkä tärkeintä antia oli ajattelutavan muutos: Turha ruikuttaa median murrosta ja roikkua vanhoissa liiketoimintamalleissa. Rohkeutta keksiä uusia ratkaisuja pitäisi olla myös journalisteilla itsellään.

Alan on myös J-Schoolin International Visiting Scholar Programin johtaja, ja hän veti koko vuoden kerran viikossa kokoontuvaa visiting scholarien seminaaria, jossa kansainvälisten kollegoideni kanssa esittelimme vuorollamme oman maamme mediaa sekä perehdyimme Yhdysvaltain politiikkaan ja ajankohtaisiin asioihin. Syyslukukaudella meitä oli viisi kansainvälistä opiskelijaa, lisäksi Italiasta, Kiinasta, Japanista ja Libanonista. Keväällä saimme libanonilaisen opiskelijan tilalle kenialaisen stipendiaatin, ja lisäksi kolmeksi kuukaudeksi Erasmus Mundus -vahvistukset Unkarista, Liettuasta ja Saksasta.

Olin alun perin suunnitellut tekeväni kevätlukukaudella enemmän perinteisiä featurekirjoittamisen kurssseja, mutta J-Schoolin uuden media opetus teki syksyllä niin suuren vaikutuksen, että keskityin siihen paljon myös keväällä. Keväällä tekemäni viisi kurssia olivat vielä työläämpiä kuin syksyn kurssit, mutta kahdelle niistä ohjaaja suostuikin ottamaan visiting scholarin vain auditoppilaaksi, ja se kevensi taakkaa sopivasti. Käytännössä tämä tarkoitti sitä, että luin kaikki materiaalit ja osallistuin keskusteluun, mutta jätin sekä **T. Christian Millerin** *Data Journalism* -kurssin että **Michael Pollanin** *Following the Food Chain* -kurssin kirjalliset lopputyöt välistä. Pollanin kurssi oli sekä Yhdysvaltain ruokateollisuutta ruotiva että feature-kirjoittamiseen syvällisesti paneutuva kurssi. Amerikkalaisesta minäkertojasta joka jutussa vaativasta narratiivisesta tyylistä onnistuin olemaan eri mieltä, mutta kaikkineen kurssi oli erittäin hyödyllinen ja avartava aikakauslehtiä päivätyökseen tekeväälle. Seuratessani kurssilla pitkien lehtijuttujen viisi kuukautta kestäväää syntyprosessia myös arvostukseni työpaikkani Me Naisten ammattitaitoista toimitusta kohtaan kasvoi entisestään.

Keväällä jatkoin myös koodausopintojani (Bootstrap, JavaScript, jQuery) Ruen ja Grabowiczin *Online News Packages* -kurssilla, jossa paneuduttiin laajasti erilaisiin tapoihin tehdä isoja multimediakokonaisuuksia. Harjoitustoina osallistuin yhteen isoon multimediaryhmätyöhön (*10 Years in Mars*) ja toiseksi koodasin oman, englanniksi käännetyn lehtijuttuni (joka oli julkaistu Me Naisten nettisivuilla yksinkertaisena tekstiversiona) videota ja interaktiivisuuttakin hyödyntäväksi kokonaisuudeksi, ajatuksena, että pitkä aikakauslehtijuttu voisi olla näin luettavampi elämys verkossa. (Osa koulussa tekemistäni harjoitustöistä löytyy englanninkielisiltä kotisivuiltani www.maijakoski.net.) Tällä kurssilla kävi myös viimeistä selväksi, kuinka helppoa koodauksessa on päästä alkuun, ja kuinka monimutkaiseksi se nopeasti muuttuu. Kehittymisen varaa todella jäi, mutta ainakin osaan nyt puhua samaa kieltä koodausta ammatikseen tekevien kanssa ja tiedän, mitä kaikkea olisi mahdollista tehdä.

Edelliseen liittyen yksi hienoimmista asioista J-Schoolin opetuksessa oli, että kurssien ohjaajat jakoivat opetuksen ohella valtavasti erilaisia käytännöllisiä tietolähteitä, työkaluja ja resursseja, joista alan kehitystä ja uusia ideoita voi ammentaa jatkossakin.

Kevätlukukaudella oli myös Alan D. Mutterin *Entrepreneurial Journalism* -kurssi, jossa opiskelijat kehittivät kevään aikana oman journalistisen liiketoimintaidean ja tekivät sille markkina-analyysin ja liiketoimintasuunnitelman. Tälle kurssille osallistui myös puolisoni **Miikka**, jonka kanssa olemme tehneet yhteisen keittokirjan (*Apukokin keittokirja*, Moreeni, 2010), ja joka on Berkeleyyn-vuoden aikana tehnyt toista, syksyllä ilmestyvää kirjaamme *Apukokki Amerikassa*. Alanin kurssilla perustimme kirjan ympärille englanninkielisen blogin (www.souschefcooking.com) ja teimme liiketoimintasuunnitelman sekä blogin että kirjan kansainvälisten painosten ympärille. Saa nähdä, mitä niille tapahtuu tulevaisuudessa. Joka tapauksessa oli kiinnostavaa työstää kurssilla ihan oikeaa, olemassa olevaa projektia ja saada siitä tuoreeltaan palautetta Silicon Valleyn sijoittajanakin tunnetulta Alanilta. Kurssin jälkeen ei tunnu myöskään enää mahdottomalta ajatukselta ryhtyä joskus yrittäjäksi.

Toimittajana työskentelevä mutta vuorotteluvapaalla täällä ollut puolisoni osallistui keväällä myös Michael Pollanin Edible Education -luentosarjalle *The Rise and Future of the Food Movement*. Erityisen hienoa UC Berkeleyssä olikin, kuinka avomielisesti siellä suhtauduttiin opiskelijoiden perheenjäseniin. Kurseille tervetulleeksi toivottamisen lisäksi J-Schoolin lukuisat vierailuluennot ja tapahtumat olivat avoimia koko perheelle. Saimmekin välillä lapsenvahdin, ja kävimme yhdessä kuuntelemassa vuoden aikana useita toimittaja- ja valokuvaajavieraita New York Timesin **James Risenistä** hyvin erilaisiin kriisivalokuvaajiin **Robert Nickelsbergiin** ja **Donna DeCesareen**.

4- ja 9-vuotiaat lapseni kävivät vuoden ajan paikallista, englanninkielistä preschoolia ja peruskoulun kolmatta luokkaa. Muutamista koti-ikävän hetkistä huolimatta molemmat viihtyivät paremmin kuin olisimme koskaan etukäteen uskoneet ja oppivat vuoden aikana ymmärtämään ja puhumaan niin sujuvaa englantia, että alkoivat loppuvaiheessa huomautella vanhempiensa kielitaidosta.

Ammatilliselta kannalta vuosi oli itselleni upea. Suomalaisesta yliopistosta valmistuneena kuvittelin vuosia, etten enää ikinä halua opiskella. Yllätyin täällä sekä opetuksen laadusta että siitä, kuinka paljon uusista asioista voi innostua tässä iässä, 14 alan työvuoden jälkeen. Syksyllä arvoinkin hetken, pitäisikö minun keskittyä kehittymään juuri niissä asioissa, joita lähtiessäni tein päätyökseni. Aika nopeasti kuitenkin kaikki ihan uudet jutut veivät mukanaan, ja uskalsin heittäytyä niihin täysillä. Uskon, että juuri niistä on loppujen lopuksi myös eniten hyötyä, kun palaan takaisin.

En voi myöskään vähätellä kaikkea sitä opintojen ja työn ulkopuolista, mihin stipendivuosi Berkeleyssä antoi mahdollisuudet. Kaupunki oli ihanan idyllinen hippikylä asua lasten kanssa. Puolessa tunnissa pääsi San Franciscoon, josta emme ehtineet saada vuoden aikana tarpeeksemme. Vietimme enemmän aikaa yhdessä perheenä kuin ehkä koskaan. Matkustimme pitkinä viikonloppuina ja

lomaviikkoina muun muassa Los Angelesiin, Yosemitein kansallispuistoon, Las Vegasiin ja Grand Canyonille. Lähistöllä kolusimme ympäri Bay Areaa ja pistäydyimme useamman kerran Muir Woodsissa, Montereyssä ja Santa Cruzissa. Viimeiseksi, kun ei olisi oikeastaan enää ollut aikaa, ajoimme vielä rantatietä Big Surin läpi etelään ja takaisin. Asuminen ja esimerkiksi preschool-maksut Berkeleyssä olivat hurjan kalliita, mutta stipendin lisäksi rahoitimme vuotta mieheni vuorotteluvapaakorvauksilla, pienillä säästöillä, vuokraamalla oman asuntonne ja jättämällä asuntolainanmaksun vuodeksi koroille. Pärjäsimme vuoden Berkeleyssä myös ilman omaa autoa.

Kiitän lämpimästi Helsingin Sanomain Säätiötä elämäni parhaasta vuodesta, jonka sain jakaa perheeni kanssa. Olen ollut koko vuoden häkeltyneen onnellinen tästä mahdollisuudesta, ja koettanut käyttää sen mahdollisimman hyödyksi. Uskon, että voin Suomeen palattuani jakaa oppimaani myös muille.

2.6.2014 Berkeleyssä

Maija Koski